

Red Saber smutně pohlédla na poloprázdnou láhev rumu, která stála na pultu před ní. Několik minut na ni zírala, a pak ji sebrala do kopyt a dlouze se napila. Nepočítala, kolikrát to už byla láhev, než jí mysl zatemnily vzpomínky z dětství. Snad to byla už čtvrtá nebo pátá, kterou za večer vyprázdnila?

Porozhlédla se po lokále. Během pár hodin se docela zaplnil. Pohled na záplavu tolika šťastných obličejů se jí hnusil. Jak mohli být tak šťastní? Zvedal se jí z toho žaludek.

Možná za to mohl všechn ten alkohol, který v ní zmizel? Nebo ty jejich šťastný kcihty? Možná za to mohlo obojí.

Dopila svou poslední lahev a s hlasitým bouchnutím ji položila. Mávnutím kopyta naznačila, že chce další rundu. Hostinský k ní okamžitě přispěchal.

“Bejt vámi, už bych toho nechal. Sice nechápu, proč tady takhle chlastáte, ale jestli to přeženete, mohlo by se vám to vošklivě vymstít,” řekl hostinský. Pravda, ta klisna byla zákazník, který očividně neměl hluboko do kapsy, ale čeho bylo moc, toho bylo moc.

Klisna pohlédla hospodskému přímo do očí. Z toho pohledu tuhla krev v žilách. Ať byla kdokoliv, začínala vypadat nebezpečně. Nakonec byl první on, kdo uhnul pohledem.

“Neštví se do věcí, do kterých ti nic není. Jiní už na to doplatili...” Saber opět zahrabala ve svém měšci a vyhodila na pult několik bitů.

“Další láhev... prosím?” požádala na oko slušně a pak se usmála. Nebo se o to pokoušela. S dost nepodařeným výsledkem, nutno dodat.

Saber svou pátou lahev odšpuntovala a opět se napila. Víčka se jí začala klížit únavou. Chtělo se jí spát.

Tohle se stávalo vždy, když to s alkoholem přehnal. Nejprve cítila radost, veselí, které se tvářilo, že ji nikdy neopustí, pak se ale dostavovala únava. Čím více alkoholu se jí dostalo do krve, tím byla ospalost silnější.

Asi už to vážně budu muset utnout. Nechtěla bych vytuhnout v obyčejné knajpě. pomyslela si. *Tahle bude poslední.*

Přesto se Saber ještě odcházet nechtělo. Počasí venku bylo nepříznivé a chladné. Tady na jihu bylo podnebí proměnlivé a zrovna sem dorazily zimní měsíce.

Zachumlala se do svého pláště ještě hlouběji.

Zima ji normálně nevadila, však pocházela z ledového severu, ale nevyžívala se v ní. Bývala na chlad zvyklá, ale když se začala plavit s otcem, navštěvovala čím dál více teplé země a trochu z pohodlně, co se teplot týče...

Poprvé za večer se pousmála.

Ač dnes byly tyto vzpomínky bolestivé, Saber si je schovávala ve svém srdci jako ten nejcennější poklad.

A kdy jsem se vlastně zařadila do posádky nastálo...? prolétlo jí hlavou a v myšlenkách zabloudila do doby, kdy byla ještě pubertální klisnou. Hříbětem, které už zakusilo krásu plavby na otevřeném moři. Hříbětem, které se chystalo na svou životní cestu po moři.

Od doby, kdy Bloody Mask vzal svou dceru na cestu do Sedlové Arábie uteklo šest let.

Saber na tuto cestu nikdy nezapomněla. Když se vrátila domů, nemluvila o ničem jiném než o zážitcích, které v té exotické zemi prožila.

Stále to měla před očima: Tržiště, plné hlučných poníků, kteří vyvolávali své ceny a podstrkovali své zboží Bloodymu skoro až pod nos.

Nebo další věci, které ji fascinovaly, byly všechny ty prazvláštní vůně a plodiny, ke kterým se dostala. Fíky, datle, olejové vůně. Některé příjemně voněly, jiné nepříjemně štípaly v nose.

A v neposlední řadě ji také zaujaly domy, jejichž vzhled se tak moc lišil od těch na severu. Dokonce i nesnesitelné horko přišlo Saber vzrušující. Když se pak zpátky doma zmínila o poníkovi, se kterým Bloody jednal, byla její matka neobvykle neklidná a na něj se právě vyptávala ze všeho nejvíce. Saber jí tedy vypověděla, jak vypadal úplně jinak než otec. Hodně se jí líbilo, kolik různých poníků na světě existuje a nemohla se dočkat, až jich uvidí ještě víc. Zatímco severané byli sice menší ale robustní, Arabové byli oproti tomu vysocí a elegantní. Saber se nemohla dočkat, až je znovu uvidí. Pearl ale spíše zajímalo, jak se choval ten poník k Bloodymu, jak reagoval na ni, jak na Saber působil a spoustu dalších otázek, které malé Saber připadaly poněkud nepodstatné. Vlastně se s tím obchodníkem, za kterým jel její otec, pořádně nesetkala. Viděla se s ním pouze u "přivítání" a následně při odchodu. Saber považovala právě onoho Araba za velice hodného a štědrého poníka. V jeho domě bylo tolik dalších, o některých nikdy ani neslyšela. Například o ponících, jejichž srst byla vždy pruhovaná. Těm se říkalo zebry.

"A když někdo nechá ve svém domě bydlet tolik poníků, tak přece musí být hodný, ne?"

Takhle to malá Saber řekla matce. Přišlo jí to tak správné a šlechetné.

Že se jednalo o otroky, kteří v tom domě nežili dobrovolně, se dozvěděla až po pár letech. Tuto informaci jí sdělil Kajus. Neprozradil jí to záměrně, ale stejně by se to časem dozvěděla sama.

Uplynulo šest let a Saber za tu dobu výrazně povyroستla. Nohy se jí vytáhly a zesílily. Avšak její tělo nebylo tak mohutné, jak u Severanů bývalo obvyklé. Za to pravděpodobně mohl fakt, že její matka pocházela z Equestrie.

I křídla ji posílily. Už se uměla vznést a udržet se ve vzduchu, ale její letecké schopnosti nebyly o nic lepší, než jarních ptáčat, poprvé vyhozených z hnízda.

Červená pegaska se vždy snažila urputně těchto nedostatků zbavit, ale protože z jejích známých nikdo křídla neměl, nedokázal jí nikdo poradit.

Další věc, ve které se začala cvičit, byl šerm. Necvičila ho dlouho, asi tak rok nebo dva, ale měla pro něj od přírody talent.

Její otec se od desátých narozenin dostavoval domů nepravidelně a postupně se přestal dostavovat úplně.

Když se ale před dvěma lety konečně objevil, Saber předpokládala, že ji konečně vezme na loď, aby se také přidala k posádce. Její přání se však tehdy nesplnilo.

Bloody svou dceru odbyl se slovy, že bude muset ještě pár let počkat. Ale, aby byla na ten den lépe připravena, dal jí dárek, který byl druhý nejlepší, jaký kdy v životě dostala.

Dřevěný meč. Meč, který jí, jak později zjistila, padl do kopyt, jako ulitý. Od té doby trénovala každy den.

A i teď stála na chladné pláži, jenž omývala mrazivá voda severního moře. Zima přišla a celou zemi měla brzy překrýt sněhová peřina. Přichází doba, kdy zaduje severák, který

proniká až na kost, a všichni tvorové začnou brzy vyhledávat úkryty, ve kterých by tyto kruté měsíce přežili. Saber pranic nedbala na to, že kameny pod jejími kopyty příšerně studily, a že kdykoliv se jí voda ovinula okolo kopyt, musela vzlétnout. Na téhle pláži trénovala vždy, když si potřebovala pročistit hlavu, a dnes to bylo více než nutné.

Už zase se pohádala se matkou. Dnešní téma: Její odplutí. Kvůli téhle věci se hádaly často. Už o tomhle diskutovaly tolikrát, až se Saber stále divila, že se matka konečně nezlomila a neodslouhlasila její rozhodnutí odplout.

Vždyť není o čem diskutovat. Táta mi místo na lodi už slíbil, a ten by určitě necouvl. A to ani před mámou ne! blesklo Saber hlavou, když udeřila svého neviditelného protivníka.

Švih, úder, znova švih a znovu úder.

“Tak sem si zase zdrhla, Červenko!” ozvalo se za ní a Saber sebou slabě trhla, ale pak si otráveně odfrkla.

Samozřejmě, že ji šel hledat. Vždycky to tak dělal, když se s matkou pohádaly. Už to začínalo být otravné.

“Běž pryč, Kajusi! Nemám na tvoje moudré kecy náladu. Chci bejt prostě sama a v klidu si zatrénovat.” Na důkaz svých slov se vrátila k neviditelnému protivníku a mladého hřebce začala ignorovat.

Kajus si její ignorace nevšímal a naopak ji dál pozoroval. Už zase měl ve tváři vepsaný ten kritický pohled, který Saber tak hrozně iritoval. Jako by tím pohledem říkal: Vím všechno na světě, ostatní jsou pitomci. Nenáviděla ho za to.

Raději se zase zabrala do zkoušení svých výpadů.

Sek, zásah, vykrytí neviditelné zbraně a zase útok.

Tohle jí bavilo. U tohohle mohla být svá. Už měla po krk všech máminých pouček, všech těch lekcí o šití. Kolikrát už mu do očí řekla, ať ji nechá na pokoji? Kolikrát se spolu hádaly? Ale všechny hádky končily vždy stejně. Saber buďto utekla do svého pokoje, kde obvykle házela vším, co jí zrovna přišlo pod kopyta, anebo šla sem, kde si svůj vztek mohla vybit sekáním do neviditelného nepřítele.

Už vážně potřebuju změnu. Jinak se z toho brzy zblázním.

“Můžu si ho půjčit?”

Saber sebou trhla. Úplně zapomněla, že tam její přítel pořád stojí.

Cítila, jak v ní narůstá vztek. Otočila se k němu a při pohledu na něj v ní začal vřít další záchvat zlosti.

“Vždyť jsem říkala, že chci bejt sama! Tak mi už dej pokoj, Kajusi!”

Kajus si ale zachovával stále svůj ledový klid.

“Nejsi jediná, kdo se chce stát členem Bloodyho pirátské posádky. Chci se taky přidat. A na to potřebuju umět alespoň nějaký základy šermu. Nechci na moři umřít v nějaké šarvátce, víš.”

Saber mlčela. Neochotně mu meč podala se slovy, že by si měl pořídit vlastní, a pak si sedla na velký kámen poblíž. Nabručeně pozorovala, jak Kajus zkouší stejné pohyby, jaké dělala ještě před chvílí ona sama. Jedna věc ji ale při jeho sledování dokázala na tváři vyčarovat úsměv. Kajusovi pokusy ji napodobovat byly značně neúspěšné a kazil co mohl.

Tak alespoň něco.

Několik minut žádný z nich nic neříkal. Saber jen Kajuse tichounce pozorovala a ač si to odmítala připustit, pohled na tvrdě cvičícího hřebce se jí začínal líbit.

Hmm, jestli pak se začne i potit...Na co to pro bohy myslím! Rozzlobeně zatřásla hlavou.

Kajus na ni upřel zvědavý pohled.

“Dělám snad něco špatně? Tváříš se, jako bych kazil každý krok.”

Saber v mírných rozpacích zvedla kopyta na znamení usmíření.

“Ne, ne. Děláš věci správně... (Fakt, ha ha) I když některé výpady bys mohl lépe protahovat, a zkus provádět ty výpady trochu rychleji a...”

“Stačí, stačí.” řekl Kajus s úsměvem. “Chápu, ty se touhle věcí evidentně umíš ohánět lépe než já. No, tak co kdyby jsi mi to ukázala ty? Když si tak zručná šermířka, Červenko.”

Sabeřiny rozpaky byly v mžiku nahrazeny vztekem. Nesnášela, když ji někdo takhle provokoval. Vždyť přece věděl, že ona sama ještě nebyla tak dobrá, aby někoho mohla učit. Ale v jeho otázce byla výzva a Saber výzvy neodmítala.

Přistoupila ke Kajusovi a pokusila se uchopit jeho kopyta, aby mu mohla lépe ukazovat, jak mají být údery provedeny. Nebylo to ovšem snadné, protože starší hřebec byl ke všemu vyšší než ona.

“Takže.. .mečem musíš takhle mávnout... Co je?”

“Nic, jen, že by jiná klisna nejspíš i zabíjela za takovou příležitost a...” Najednou mu došlo, co tu vlastně povídá, a okamžitě zmlknu. A co nečekal, začal se červenat.

Nesnažil se na to příliš myslet, ale když ona u něj teď stála tak blízko. Skoro až cítil vůni její srsti... Zatřásl hlavou.

Co se to s ním dělo? Už i dříve se k sobě dostali do blízké vzdálenosti, například když se spolu poprali. Tak proč mu to vadilo až teď?

Saber úsečně odsekla: “Zas tolik si o sobě nemysli. Klisny se na tebe zas tolik nelepěj”

“A jak ty to prosím tebe můžeš vědět. Beztak jsi ta, která po tom touží ze všech nejvíc.” odsekl zase on.

Další slova se mu ztratila v krku.

Opravdu to právě řekl?

“Červenko, p-poslyš, vlastně jsem si to rozmyslel. Budu cvičit sám.”

Saber ho bez jediného slova pustila a posadila se zpět na své předešlé místo. Začala přemýšlet nad tím, jak to vlastně Kajus myslel. Ale byla si sakra jistá, že ji chtěl jen vytočit.

Kajus ukončil své cvičení a posadil se vedle Saber.

“Takže... Ty se chceš vážně přidat do tátovy posádky?” spustila ona.

“Uhm. Proč se ptáš?”

“Jen, že jsi se o tom nikdy nezmiňoval. Teda.. mluvil jsi o tom, že si chceš sehnat práci mimo ostrov, ale nikdy jsi mi ani nenaznačil, že se chceš plavit jako pirát.”

Kajus nasadil neprůhledný výraz.

“Víš, neumím to vysvětlit, ale... no... prostě to nedokážu vysvětlit.” Odmlčel se a výrazně znejistěl. “Potřebuji práci, ve které si vydělám a podle toho, co jsem se dozvěděl od jeho posádky, platí velice dobře. Musím mámě co nejvíce pomoci a tohle je šance.”

Saber sklopila smutně uši. Věděla, že Kajusův otec ještě před třemi lety pracoval na obchodní lodi, a tři čtvrtiny svého platu posílal domů rodině. Kajus i jeho matka si s tím vystačili bez větších potíží. Ale jednoho dne peníze přestaly chodit a stejně tak nepřicházely ani žádné dopisy.

Až konečně po dvou měsících připlula k ostrovu loď, na které se Kajusův otec plavil. Jenže bez něj. Jak se ukázalo, při jedné velmi silné bouři ho vlna strhla do moře. Jeho tělo

nenášli. Kajusova matka pro něj velice dlouho truchlila. Nikdy si nenašla jiného hřebce, takže se pro ni musel stát oporou její syn. A teď, když mu bylo šestnáct let, měl dostatečný věk na to, aby vyrazil do světa a vydělal tam nějaké peníze.

Saber bylo jejího hříběcího přítele tak líto.

“A navíc mám další důvod, proč se připojit zrovna k Bloodymu. Jak tě znám, tak s tvou šikovností, by si na lodi udělala více škody než užítku, tak na tebe někdo bude muset dát pozor, Červenko. Takový nemehlo jako ty nemůžu nechat samotný,” řekl, lehce ji pohladil po bradě a zazubil se.

Saber z toho znejistěla a myšlenky jí ubíhaly jako při závodě.

On se chce přidat k tátovi, aby na mě dohlédl. Což znamená, že se chce k němu přidat... kvůli mně?

Najednou byla Saber tak ráda, že je její srst červená. Nechtěla, aby si Kajus všiml jejich rozpaků.

Co se to kurňa se mnou děje, proč mě to tak dostává?

Začala prosit kteréhokoli ze severských bohů, aby jí pomohli ven z téhle situace. A její přání bylo vyslyšeno v podobě tečky, která se objevila v dálce. Saber si tak moc přála mít v tuhle chvíli u sebe svůj sebe svůj dalekohled, ale ten ležel na stole u ní v jejím pokoji.

A přesto věděla o jakou se jedná. Poznala by ji, ať by ji viděla kdykoli. Drakonis! Srdce jí poskočilo nadšením.

Táta se vrací! Konečně mu bude moci ukázat, jak se zlepšila. Konečně mu dokáže, jak je dobrá.

“Dneska se to stane Kajusi, uvidíš. Dneska z tohoto ostrova odplujeme oba.”

Nadšením vyjeknutí Kajuse objala a pak se rozběhla k domovu. Skoro až letěla. Musela tam být co nejrychleji, aby si mohla sbalit.

Kajus za ni zaraženě zíral. “Co se to právě stalo?” Byl zmatený. Co to právě se Saber udělala?

Mlčky sebral kamarádčin meč a vyrazil k vlastnímu domovu. Musel si přece zabalit také.

Saber dlouho zvažovala, do čeho si své věci má vlastně zabalit. Nepotřebovala toho moc, tak se nakonec rozhodla pro prostou sedlovou brašnu. *Ne příliš velká, ani příliš těžká, a vešly se tam všechny důležité věci.* Naštěstí těch věcí neměla moc.

Když měla sbaleno, se spokojeným výrazem si prohlížela svůj obraz v zrcadle. Hrud' se jí pnula radostí a pýchou.

Vypadám jako skutečný pirát! Pomyslela si s úsměvem. *Chybí mi jen opravdová šavle u boku. Budu muset pak říct Kajusovi, aby mi vrátil meč.*

Ze zdola se začaly ozývat hlasy. Okamžitě poznala ten tátův. Zahihňala se a rozběhla se ze schodů.

Našla oba své rodiče v kuchyni. Zrovna o něčem divoce diskutovali. Zaklepala na dveře, aby je upozornila, že je tam taky.

“Ahoj, tati.” Na tváři měla stále nadšený úsměv. “Jsem ráda, že tě zase vidím. Stýskalo se mi.” Saber se už chtěla vrhnout Bloodymu okolo krku, ale pak se zarazila. Na tyhle věci už byla stará.

Pearl se podívala z Bloodyho na Saber. Na tváři měla neklidný výraz, stejně jako její manžel. Raději se rozhodla, že vyklidí pole. Čas se svým manželem mohla strávit později. “Já půjdu ještě něco dořešit. Nechám vás tu o samotě.”

Saber jí musela přiznat, že pro jednu byly s matkou na jedné vlně. Poslední dobou se stávalo jen málokdy, že by se na něčem shodli. Tohle byl jeden z těch vzácných momentů.

“Na co vlastně máš tu sedlovou brašnu? Chystáš se do města? Víím, že je to dál, ale na myslíš, že sis na to zabalila trochu moc věcí.” Otec k ní otočil hlavu. Za svou dcerou si povšiml Pearl, která vycházela z místnosti. Navzájem se rozloučili pohledem. Pearl v tuhle chvíli Bloodyho litovala. Její manžel pouze předstíral nevědomost. Ale věděl, že neunikne nevyhnutelnému.

Klisnička se na něj nechápavě podívala, ale pak jí došlo, že musí žertovat. Jistě, určitě je tohle nějaký druh vtipu. I když její otec na tyhle věci moc nebyl, ale musel to být přece vtíp, ne? Vždyť přece ve svém posledním dopise psal, že se vrací, aby mohl verbovat.

Určitě jen žertuje... Saber začínala cítit ve vzduchu zradu.

“Takže, kdy vyplouváme? Ještě dnes, nebo až zítra? A kam poplujeme nejdříve? Zase do Sedlové Arábie? Nebo někam jinam? Vlastně to je jedno, nemůžu se dočka-”

“Saber, zadrž. O čem to tu mluvíš? Jaká plavba? Já tě do posádky ještě zařadit nehodlám.”

Teď nechápala zase Saber. Co to mělo znamenat? “Ale, ale, vždyť jsi psal, že hledáš nové členy do posádky. Že budeš verbovat. Takže sis to vymyslel?!” Cítila vztek, cítila ublíženost. Ale zatím se to rozhodla nedat najevo.

“Nic jsem si nevymyslel. Skutečně jsem přijel zpátky, abych někoho přibral, ale ty sis to musela špatně vyložit. Přijel jsem sem pro Kajuse. Tvoje matka se zmiňovala v dopise o tom, co potkalo rodinu toho kluka. S jeho otcem jsme byli kámoši, ještě když jsme byli malý. Nechci tím říct, že bych jeho otcovi slíbil, že se o něj postarám. Ale Kajus už je ve věku, kdy může přiložit pomocné kopyto k dílu. Takže jsem se rozhodl, že ho najmu. Psala jsi mi že se práce nebojí a takový se na moři hodí.”

Saber bylo, jako by jí někdo polil pořádně studenou vodou a ještě následně profackoval. To přece nemohla být pravda? Tohle se nemohlo dít. Byla si tak jistá, že se jí konečně splní sen a teď je jí předloženo tohle? Že bude muset čekat dalších, bohové ví, kolik dalších let, než se její táta konečně rozhodne?! A to ještě není všechno, že ne? Ještě jí musí odvést její jedinou spřízněnou duši, jediného přítele?!

“To není fér...” zašeptala, ale dostatečně hlasitě, aby jí otec slyšel.

“Co prosím?”

“To prostě není FÉR! Neustále jsi mi sliboval, že mě vezmeš na loď, že ze mě uděláš člena tvé posádky. A stalo se to? NE! Proč prostě nepřiznáš, že ‘slib’ byla jen prázdná slova?!”

Bloody se zamračil. Jeho zamračený výraz trochu zchladil Sabeřin vztek, ale příliš nepomohl.

“Slib, který jsem ti dal, stále platí, nehleď na to, jak moc na něj teď nadáváš. Jakmile budeš dostatečně stará, vezmu tě na Drakonis. Na jak dlouho si budeš přát.” S tím ledovým chladem v jeho hlase přešel Saber po zádech mráz a ona se od něj odtáhla. Ale ani ona ještě nebyla u konce.

“A kdy podle tebe budu dostatečně stará? V osmnácti? Ve třiceti? To tady dříve pojdu, než mě vezmeš na moře. Beztak tě přesvědčila máma, že jo?”

“Tak zaprvé, holčičko, jemu už je šestnáct, kdežto tobě je teprve čtrnáct. Za druhé, z toho co tu předvádíš můžu jasně říct, že se chová dospěleji než ty. A za třetí, Pearl mě nemusela přesvědčovat, rozhodl jsem se sám. A tímhle náš rozhovor končím.”

“Ale-” Chtěla ještě něco namítnout, ale otcův pohled až jasně říkal, že nechce slyšet žádné další námítky.

Saber ucítila, jak jí začaly v očích pálit slzy.

“Nesnáším tě!” vykřikla a rozběhla se zpět do svého pokoje. Samozřejmě nezapomněla co nejvíce prásknout dveřmi.

Bloody si poráženecky povzdechl. Cítil se příšerně. Vidět bolestivý a zklamaný výraz ve tváři své dcery nebyl nikterak příjemný, ale udělat to musel. Kdyby se Saber během plavby něco stalo, kdyby ji někdo během jejich rabování zabil, Pearl by mu to nikdy neodpustila. A ani on sám by si také nikdy neodpustil. Svou rodinu miloval nadevše. Pearl se pro něj už jedné vzdala a on věděl, že jí nikdy nemůže nahradit přepych a bohatství, o které přišla, když si tehdy vybrala jeho.

Vybrala si mě a já nechci, aby si myslela, že se zmýlila, pomyslel si hořce a potlačil unavené zívnutí.

Poslední dny pro něj opravdu vyčerpávající. Kvůli zimnímu období bylo moře rozbouřené a v letošním roce to bylo horší než jindy. On a většina hřebců z posádky několik dní pořádně nespalo.

A určitě pak doma nemuseli jednat s jejich pubertální dcerou, pomyslel si hořce a tentokrát zívnutí potlačit nedokázal.

“Možná bych se na pár chvil prospat mohl. Přeci jen, vyplouváme až zítra ráno,” zamručel a vyrazil k ložnici, která se nacházela v přízemí. Byl si jistý, že už na něj Pearl čeká.

Saber rozzuřeně přecházela po pokoji. Z jedné strany na druhou. Měla vztek na celý svět.

Jak jí to táta mohl udělat? Fakt, že se jí tu rozhodl nechat by snad ještě překousla, ale fakt, že tu zůstane sama? To prostě nebylo fér! Táta přece moc dobře věděl, že bez Kajuse zůstane sama!

Saber byla spíše samotář, ale ne vždy jím byla dobrovolně. Klisničky se jí vyhýbaly kvůli jejímu klučičímu přístupu a chování. A hřebečci se s ní nechtěli bavit, protože byla, no, holka. Kajus byl jediný, kdo se s ní začal přátelit. A ona mu za to byla vděčná.

Saber se náhle zarazila. Její myšlenky se obrátily k jedinému kamarádovi kterého na ostrově měla. Mladý hřebeček se objevil jako by před jejíma očima a byl mnohem více hřebčí a statnější, než doteď vnímala.

Saber zmateně zatřásla hlavou aby se zbavila těch pocitů, které ji zaplňovaly mysl. Dýchala o něco rychleji než před chvílí a srdce jí tlouklo nejenom vztekem ale také zmatením...

"Ještě tohle sakra, u sta mořských ďasů," zanávala sama sobě a sedla si na postel, aby se zklidnila. Saber si až moc dobře uvědomovala, že Kajus pro ni už není jen jako bratr a kumpán pro každou srandu, ale nedokázala si to přiznat nahlas. Mátlo ji to. A k tomu hrozilo, že tu zůstane sama. Bez svého snu a svého jediného... nevěděla, jak jejich vztah pojmenovat.

Nedovolím, abych tu zůstala sama! problesklo jí hlavou. V tu chvíli okamžitě věděla, co musí udělat. Konec konců, sbaleno už měla.

Popadla tužku a několik papírů. Trvalo jí několik minut, než se jí to všechno podařilo najít. Nikdy si neudržovala v pokoji přílišný pořádek, takže všechny tyhle věci našla na rozdílných místech.

Dopis pro matku na rozloučenou psala překvapivě dlouho. Nemohla uvěřit, že jí to dalo takové potíže...

Své rozloučení položila na postel tak, aby byl dobře vidět a matka jej mohla bez problémů najít, až odejde. Pak už jen otevřela okno a doplachtila k zemi. Měla jen pár hodin do svítání a nevěděla, kdy Drakonis odplouvá, tudíž musela pospíchat.

Utíkala tmou a doufala, že ji nikdo v přístavu nepostřehne. Musela být opatrná. Pořád ještě netušila, jak to udělá, ale rozhodně bude lepší improvizovat, než se plácet se složitým plánem, který stejně nevyjde.

Když se začínala blížit, zpomalila.

Odted' bych se měla pohybovat spíše pomale-

“Saber?” Ozval se odkudsi známý hlas.

Saber sebou překvapeně trhla a otočila se po směru, odkud se hlas ozval.

Byl to Kajus.

“Co tady děláš?” zeptala se překvapeně.

“Na to jsem se chtěl zeptat já tebe. Co sakra děláš venku takhle pozdě? Myslel jsem, že se budeš chtít pozdravit s otcem a...”

Než se mohl zmoci na další slovo, Saber se mu vrhla do náruče. Bylo to pouze přátelské objetí, neškodné malé objetí. Saber ucukla pohledem jinam a sklopila uši. Když se na její hádku s tátou koukala teď, uvědomovala si, jak dětinsky se chovala. Ale co s tím teď může udělat.

Nechápal to. Od chvíle, kdy se rozloučili, uteklo jen pár hodin, ale zatímco předtím překypovala energií, působila teď jeho kamarádka sklíčeně.

“Kajusi, já... já letos ještě nepopluju. Prý jsem ještě moc mladá.” Říct to nahlas jí způsobilo stejné zklamání jako předtím.

“Oh, no to nevádí, Červenko. To ten rok nebo dva to vydržíme a uvidíš, dočkáme se. Uvidíš.”

“Ale, nejedu jen já. Tebe táta s sebou vezme. Uvědomuješ si, co to znamená? Rozdělíme se...”

Kajus si povzdychl. “Nebudu ti lhát, tušil jsem to. Bloody má pravdu, na něco takového jsi stále příliš malá. A upřímně si myslím, že to takhle bude lepší.” Nerad jí to říkal, ale bylo to pravda.

Saber nemohla uvěřit svým uším. Tak už se k ní i její nejlepší přítel otočil zády.

Neřekla nic, jen do něj silně strčila, tak silně, až upadl na zem, a rozběhla se, co jí síly stačily k přístavu.

On to celou dobu věděl, ale nic mi neřekl! Není o nic lepší než můj táta.

AŤ SE JSOU OBA VYCPAT! JÁ JIM VŠEM UKÁŽU, CO JE RED SABER ZAČ!

Nesnažil se ji zastavit. Jen ji smutně sledoval, jak se vzdaluje.

Když ale doběhla na místo, začala si až bolestivě uvědomovat, že nemá absolutně žádný plán, jak se na Drakonis dostane. Najít ho bylo vcelku snadné. Vždy kotvila na stejném místě.

Mysl jí sprádala plány jako na mámině kolovrátku.

Přeletět z přístavu na palubu?

Prostě tam nakráčat a někde se schovat?

Přemluvit některého z poníků, kteří už pro otce pracují, aby mě tam schovali?

Většinu těchto nápadů zavrhla. Drakonis byl jistě dobře hlídáný a to znamenalo, že přestože byla ještě celkem malá a dcera kapitána, nikdo by jí tam nedovolil jen tak přijít. Ne, musela vymyslet jiný způsob, jak se tam nepozorovaně dostat.

Náhle jí padnul zrak na několik beden stojících poblíž. A hlavou jí probleskla myšlenka, malinko bláznivá a možná ani nevyjde, ale zkusit ji musí.

Rozhlédla se okolo, jestli není někdo poblíž, a když nikoho nespatriila, sebrala jednu z prázdných beden a odnesla ji k nákladu, který se měl jistě na Drakonis před odplutím naložit. Odkryla víko, vlezla si dovnitř a rychle víko zavřela. Teď zbývalo už jen čekat.

Netušila, jak dlouho čekala. Možná si dokonce nakonec i malinko zdřímla. Když však začala ale opět vnímat, co se okolo ní děje, poznala, že je pořád v bedně a s tou že někdo hýbe.

Zvenčí se ozývaly rozrušené hlasy. Bylo jim špatně rozumět, ale tátův rozeznávala bezpečně. Musela se hodně držet zpátky, aby nadšením nevykřikla. Skutečně jí její plál vycházel, skutečně odplouvá!

Nevěděla, kam bednu odnesli, ale její vzrušení narůstalo, když pod sebou ucítila houpavé pohyby.

Byla na lodi!

Už to nedokázal déle udržet. Slabě, slaboulince, aby ji nikdo neslyšel nadšeně zašeptala:

“Vyplouváme!”